

Черният ездач

Той язди кон, черен като нощта, с копита като огромни тави, зъби бели като вар и огнен поглед. Целият е облечен в черно, носи черна качулка, под която няма лице. От където мине, носи погром. Конят му се носи като хала. Докато го видиш на Камен рид, вече е скочил до Голи връх, а зад него остават само пламъци. Той е зъл магьосник, който жадува вашите души. Патрицията го е затворил в мрачната кула, но той дебне всяка възможност да избяга. За това заспивайте бързо за да не ви чуе и да излезе от кулата...

Той, яздеше в утринната зора по едва видимата от покаралата трева пътека. Тревата беше мокра от утринната роса и краката на коня бяха мокри и се пързалиха. Той, тоест аз яздех доста бавно, защото животното бе старо и изтормозено. Колкото до черният кон със зъби, поглед и тъй нататък, всъщност добичето бе сиво. Някога с много красива сива козина изпъстрена с бели петна и буйна опашка, сива и бяла накрая. Някога...

Трябваше ми нов кон, но за човек, отдал се на съзерцание и изучаване на природата, изхранващ се от малко стопанство, за поддръжката на което помагаше само едно възрастно семейство, добър кон бе доста солен разход. Да, бих могъл да се подсигурия с добър кон, но до сега не ми бе в приоритетите, а необходимостта да изляза от кулата възникна неочаквано. Иначе да, аз съм магьосник и това може би е единственото вярно в приказката, с която селяните от земите на птариций Елвий плашат децата си. Дали зъл, хм, зависи кой пита. Иначе селяните от околностите са убедени в това и често решават да организират палежи. Идват с факли в някоя тиха, спокойна нощ и пробват да запалят кулата и стопанските постройки, както и сламата в полето. По възможност биха изгорили и домакина на клада. Но не им се сърдя. Или поне не много. Така ми помагат да поддържам бдителността си във форма и да съм в готовност да дам отпор на сериозен враг и винаги да си подновявам защитните заклинания. Е, бих предпочел все пак, като ме видят съседите, първата им мисъл да не е за барбекю.

И да, бях облечен с черна, макар и избеляла роба. Нещо, което почти не обличах, но сега отивах на официална среща и трябваше да изглеждам подобаващо. Поне според представите на хората.

Лошата си слава дължа основно на факта, че избягвам контактите с други хора, предпочитам да съм сред природата, по-далеч от цялата лудост, алчност и отчайващо невежество, които предлага общуването със себеподобни. Е, може би и на заслугите на някой мои предшественици. Макар, че не всички заслужават такава зловеща слава. А и цялата

работа е много пресилена. Много хора вярват, че в кулата от векове живее един и същ магьосник. Е, тази работа с безсмъртието, или поне с многовековния живот не ми е известна как става. А ето и причината, в противоречие с изконните си навици, да съм навън по време на изгрев:

Огънят в камината топлеше гърба на патриций Елвий. На масата пред него стърчаха фазанови пера, беше сервиран разнообразен дивеч. Патрицията бе нареди да извадят дълбоко от избите буре с вино от времето на дядо му. Подходящо за случая, според домакина.

– Ваши благородия, опитайте виното! Това е най-доброто вино в цялата империя и в още много други кралства, смее да твърдя. Добро, надявам се както и вашето предложение.

– Патриций, не забравяйте че това, което получавате, е много повече от тази загубена дупка – отговори тлъст благородник със златист елек и коси спускащи се на масури край бузите му. – А виното си го бива.

– Сенатор Селтий, какво решихте за втората част от офертата?

– Каква втора част – обади се строен младеж в бяла туника, на когото само златният колан и камеята в златен обков на лявото му рамо говореха за висок ранг – предложението е патриций Елвий да стане пожизнен сенатор, до колкото знам.

– Принце, с патриция се договорихме, той да стане управител на Кайтемска област. Срещу това императорът получава областта на патриция, солните рудници и най-сладкото – жителите на областта, за работници в рудниците. А областта ще служи за плацдарм за бъдещата война с гавлините.

– Императорът не знае за такава сделка! И искате да кажете, че жителите на областта стават автоматично роби! Свободни граждани на империята!

– Не се горещете принце, това, че вие не сте в течение не значи, че императорът не е.

– Аз съм представител на императора! Следва да съм в течение!

– Патриций, ето договора. Ще подпишете ли!

– Патриций, внимавайте какво подписвате! Нищо, от това, което чух току що не е договаряно. Нито пък законно.

– Благодаря патриций – сенаторът се усмихна лукаво – Виното ви наистина е добро. Толкова добро, че не погледнахте внимателно, какво подписвате. А в документа, който току що подписахте, има поне три точки, които ви уличават в държавна измяна! От тук отивате в тъмница, а дали ще бъдете екзекутиран... Може да се смиля и да ви оставя кинжал,

за да избегнете публичната екзекуция.

– Сенаторе, как си позво...

– Спокойно принце. Знаете ли, в тази област живее зъл магьосник, който сигурен съм всеки момент ще дойде – усмивката на сенатора стана още по-широка – вие геройски ще се сражавате но ще загинете от магиите му. Съответно, императорът щом научи, ще се завтече насам, а по пътя съм му приготвил изненада. Можете, преди да умрете, да поздравите новия император – и сенаторът се приведе в подигравателен поклон.

Принцът скочи, посягайки към меча си, но стражите в залата го обградиха с извадени мечове.

– Леко принце, пазете си силите за двубоя с магьосника!

– Охрана! Арестувайте сенатора!

– Принце, моля ви! Как бих предприел нещо срещу вас, без да си подсигурия охраната!

В това време патрицията се бе смъкнал от стола и се опита да пропълзи към вратата в задния край на залата, но острие на меч го принуди да легне на пода и да замре.

Както се сещате, тук е времето да се намеся аз. Но ще се върна малко назад.

Мрачната кула всъщност е малко, кокетно замъче, на билото на невисок връх. От него се разкрива страхотна гледка към долините в подножието, към гъсти дъбови гори малко по-нататък и към други, по-високи и по-ниски върхове в далечината. Мястото би било много ветровито, ако си помисли човек, но поколения магьоснически обитатели се бяха погрижили за този проблем. Около замъка има градини с много цветя и плодни дръвчета. Любима ми е градината, в която госпожа Есин реди така цветята, че когато едни прецъфтят веднага други ги заместват и всяка серия цветя рисува различни фигури. Цялата картинка се допълва от серия водоскоци.

Причината, да напусна този красив отрязък от планината и да яздя в този неприлично ранен за един магьосник час бе договорът, сключен между предците ми и предците на патриция, за личната му защита, както и за защитата на населението на областта. Договор, за съществуването на който патрицията явно не знаеше, или не помнеше, че са му съобщили, но аз бях длъжен да го спазвам. Трябваше да защита патриция, колкото да ми е противен, а и ми бе жал за горките хорица, независимо от всички хвърлени по имението ми запалени факли и изгорени мои чучела. За това отдавна следях машинациите, които патрицията вярваше че прави в своя изгода заедно със сенатор Селтий. А как знаех, какво се случва ли? Е, споменах мисля, че съм магьосник. Не вярвате, че бих разкрил тайните на занаята, надявам се.

Патрицията не знаеше, за договора, който имаме, но не се съмнявах, че сенаторът

знае и че се е подготвил. Е, аз също имах готовност. И така, в момента в който славеите приключваха с нощните си песни, а на смяна застъпваха други, дневни хвъркати певци, аз минах покрай камъка, който бележи края на имението ми и с умерено темпо поех по билото към разклона за замъка на патриция. Между другото, камъкът е мое дело. Прилича на правилна пирамида, закрепена с върха си към друга, по-малка пирамида. Едновременно прилича на естествено образуване, както и на направено от човешка ръка. Все пак, трябва да има нещо, което да показва на приходящите, че след него, могат да очакват необичайни събития.

Вратата на замъка на областния управител - патриций Елвий по настоящем, зееше отворена. Пред нея стоеше на пост един войник, който ми отдаде чест с пиката си. Правилно, според договора, но неестествено, имайки предвид, че едва ли някой в този дворец помнеше за него. При други обстоятелства щях да бъда спрян и разпитан. Капанът на сенатора се готвеше да щракне. Пред вратата на залата двама войника също отдадоха чест. Забелязах, с крайчеца на окото си, че се подсмихнаха, когато минах покрай тях. Влязох в залата и видях петима войника и един центурион, с извадени мечове около принца. Друг държеше гол меч, с връх опрян в гърба на патриция, който от своя страна трепереше на пода.

– Привет, велики магьоснико! – сенаторът ме посрещна с широка усмивка и поклон – идвате точно според моите разчети. Как ще действате нататък? По трудния, или по лесния начин? Предлагам да не губите време, а да се предадете.

– Привет сенаторе, опасявам се, че скоро ще замените усмивката си с далеч по-печална физиономия.

Сенаторът избухна в смях. Центурионът остана да пази принца, а войниците с насочени мечове тръгнаха към мен.

Замахнах с ръка и изпратих огнено кълбо към най-близкия. Кълбото се пръсна на педя от него. Всички в залата без принца и патриция се разсмяха. С рязко движение изпратих ярък лъч към войника. Лъчът го обиколи, сякаш имаше невидима прозрачна стена пред него. Смахът се засили. Естествено, от тия движения на ръцете, няма никакъв смисъл, но отвличат вниманието на „публиката“. Отново описах сложна фигура с ръце, светлинка профуча към войника и покрай него прокапаха черни петна, които като се свлякоха на пода започнаха да пушат върху дъските. „Аудиторията“ ми вече се превиваше от смях.

Умният противник, когато види, че опонентът му изпитва затруднения, използва момента и напада. Глупавият се подиграва на безсилието на врага си. Докато изпрацах безобидни фойерверки успях да проуча подробно защитата на войниците и разстоянието на което действаше.

Тези магьосници, които продават защитни магии и амулети, обикновено пропускат да споменат, че действието им е локално. За цялостна защита трябва много повече средства, както и в общия случай присъствието на самия магьосник на място. Сенатор Селтий е предпазлив човек и изпитва недоверие към магьосниците. Сигурен бях, че не би допуснал такъв в екипа си. По време на краткото ми „представление“, се убедих, че такъв няма в групата му. Освен това сенаторът е пестелив. Трудно би платил голяма сума. Магьосникът, към когото се е обърнал, явно знае това и е предпочел, да му продаде, каквото може, вместо да обяви висока цена за сериозна защита, рискувайки да загуби клиента си.

Така, че докато войниците се наслаждаваха на победата си над нещастния дъртак, чиито магии не ги докосваха, а бе въпрос на време да го прекършат на две с голи ръце, изведнъж се озоваха затънали до кръста в пода. Някои изтърваха мечовете си, на други помогнах със силен удар с въздух по ръцете, да ги изтърват, после с въздушен вихър отвях мечовете далече от притежателите им. Даже да бяха защитени с магия, вятърът свърши работа. Междувременно ярък лъч заслепи сенатора, при което се озовах до него и изтръгнах защитния амулет от жилетката му. Недоверчив човек е сенатор Селтий. Не си е поръчал лична защита, за да не бъде под влияние на заклинание, а само амулет. С което ме улесни неимоверно. След това сенаторът изчезна.

Всъщност сенаторът продължи да си пребивава в стаята, само дето бе видим само за мен и бе в състояние да чува и вижда всичко, но не можеше да мърда никъде, без аз да му окажа накъде.

Като приключих със сенатора използвах объркването на войниците и събрах амулетите на тези, които имаха такива. Тези, с лична защита ги оставих, нямах време да се занимавам с нея. А амулетите могат да ми послужат. Току виж съм научил нещо ново от тях.

Стражите пред вратата усетиха, че нещо се случва извън плана и нахълтаха в залата. Нямах време да проверявам, дали имат защита. Два мощни вихъра ги запратиха един срещу друг. Ударът бе толкова силен, че никой шлем не би успял да предпази главата под него. Щяха да лежат в несвяст много дълго време.

Седнах на мястото, на което бе седял сенаторът и отпих от виното.

– Хубаво вино, патриций. Принце, надявам се това преживяване да ви направи по-внимателен и предпазлив. И не толкова доверчив. Вярвам, ще успеете да предпазите императора, от заговорниците на уважаемия сенатор.

– Благодаря, магьоснико! Ще се справя с тях.

– Винаги можете да разчитате на помощ от моя страна.

– Благодаря. Ще имам предвид, но в случая мисля, че нямам да имам нужда от услугите ви.

– Ваша воля, принце.

– Патриций, ако кажа, че съжалявам, че сметките ви се провалиха, ще излъжа, за това няма да го направя. Ако се чудите, как ви се размина, ще ви напомня, че предците ви са сключили безсрочен договор с моите, според който техните наследници трябва да пазят задниците на наследниците на вашите предци, ако ме разбирате, какво искам да кажа, че аз май му изгубих нишката. – патрицият се опита да каже нещо, но така му бях набрал, че не му позволих да говори – та по този договор, бях длъжен да ви опазя благородния задник, колкото и да ми е противен.

– Принце, разбира се, ваша воля е да направите каквото пожелаете с патриция, опасявам се обаче, че по силата на споменатия договор, ще трябва да го защитя, колкото и вие да сте ми симпатичен, а той неприятен.

Принцът само махна с ръка.

– Патриций, за услугата, която ви направих, ще поискам нещо. Вашите хора периодично идват и се опитват да ми подпалят имението. До скоро ме забавлявах, но вече започна да ми омръзва. Еднообразните забавления стават досадни. А и съм стар вече, така че и нови забави не ме привличат. Така че, да се разберем, повече да няма фойерверки покрай имението ми. А аз ще се постарая, да го направя трудно достъпно и непривлекателно за външни очи. А, да. Искам и няколко от ония, вашите прословути сиви коне. Моят вихрогон си мисля, още може да даде поколение.

С това общо взето интересните неща около това събитие приключиха. Останалото бяха формалности и привечер се отправих към „мрачната кула“, начело на малка конска група. Моят жребец сега вървеше с другите, а аз се мъдрех на гърба на млада сива кобила.

А, сенаторът ли? Погрижих се, да се озове в много далечна част на империята. Ако е имал глупостта да каже кой е, едва ли би оцелял дълго, след като официално бе обявено, че сенатор Селтий е загинал от ръката на зъл магьосник. А даже и някой от неговите хора да го познае, би се погрижил този път сенаторът да изчезне окончателно, за да може да разполага с ресурсите му необезпокояван. Та както виждате, наистина съм зъл магьосник. Постъпих със сенатора много по-жестоко, отколкото ако просто го бях убил. Но пък му дадох шанс да оцелее, все пак.

– Тивий, не тичай! Спри се. Нито крачка напред. Там е много опасно. Виж Ливия как държи майка ви за ръка!

Момчето спря и изчака баща му, майка му и сестричката да го настигнат. Пред него се издигаше странен камък. Голям и остър, с върха надолу, закрепен върху друг, по-малък остър камък. На петдесетина крачки по-нататък имаше гъста мъгла.

– Какъв е този камък тате? Защо дойдохме тук, а не на нашата поляна?

– Ще отидем до поляната. Искан да ви покажа точно това. Тук е живял зъл магьосник. Всявал е страх и разруха навред! Преди сто години, патриций Елвий е успял да го победи и след това кулата на магьосника е изчезнала в мъгла, която никога не се вдига. Патрицият е сложил този камък, за да показва от къде започва опасната територия. Някои може да ви кажат, че зад мъглата има красиви градини и водоскоци. Не им вярвайте. Зад нея има само чудовища. Само лошите деца влизат в мъглата и чудовищата ги разкъсват!

– А защо чудовищата не излизат?

– Не могат да излязат през мъглата. Тя пуска само навътре. Който дръзне да влезе, там намира края си.

– А как чудовищата са оцелели сто години без да ядат?

– Те са чудовища. Ядат каквото се заблуди и влезе в мъглата. Хайде, видяхте къде не бива да ходите никога. Отиваме към нашата полянка.

Семейството се отдалечи от камъка. Тивий изостана назад, забави крачка. Преди да се спусне по пътеката, от където дойдоха погледна назад и видя, как група сиви коне излезе от мъглата и започна да пощипва трева до камъка. Конете бяха със светли, почти руси гриви и бели петна по сивата козина. А опашките им завършваха със сноп бели косми на края.

Надраскано от Неандерталеца Джо
февруари 2015г.

под [CC-BY](#) лиценз